

**[Indenrigs- og boligministeren.]**

munalloven af 1867 fastsattes for 3 år ad gangen, bestemte den kommunale ejendoms-skattelov af 1926, at ligningsforholdet fremtidigt skulle fastsættes for 4 år ad gangen. En ganske tilsvarende bestemmelse findes i den nugældende kommunale ejendoms-skattelov af 1933.

Som jeg bemærkede før, har den nugældende landkommunallov, der er fra 1933, opretholdt de hidtil gældende bestemmelser om ligningsforholdets fastsættelse. I lovens § 58 står, at den gamle landkommunallovs § 18 opretholdes i dens nugældende form — d. v. s. at paragraffen stadig gælder med det supplement, den fik i 1903.

Jeg kan ikke se andet end, at en naturlig forståelse af lovens ord må føre til, at et amtsråd er beføjet til at ansætte et andet ligningsforhold end det, der foreslås af et sogneråd, og at amtsrådene beføjelse på dette område alene er undergivet den begrænsning, at fastsættelse af et ligningsforhold, der er i de faste ejendommens disfavør i forhold til ligningsforholdet i 1904, kun kan finde sted, når et flertal af sognerådets medlemmer og  $\frac{3}{4}$  af amtsrådets medlemmer stemmer derfor.

Jeg vil dog gerne tilføje, at de eksempler, det ærede medlem har givet, nu vil give anledning til en overvejelse, og at det, hvis denne overvejelse begrundet det, naturligt vil føre til, at hele spørgsmålet om loven kan tages op til forhandling i rigsdagen.

**Steen:** Jeg takker den højtærede minister for den redegørelse for de gældende lovregler, som vi fik; det er fuldstændig rigtigt, som den højtærede minister forudsatte, at det, jeg var interesseret i, var en rent principiel udtalelse, ikke en bedømmelse af de enkelte kommuners forhold. Men jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede minister. — idet jeg også regner det for at være noget principielt —: Når nu en sognekommune, som tilfældet var for Ejbjerg vedkommende, indstiller ligningsforholdet uforandret og amtsrådet ikke mener at kunne følge denne indstilling, vil det så ikke være en rimelig og naturlig praksis og også i overensstemmelse med lovens ånd og mening, at man sendte sagen tilbage til fornyet behandling i sognerådet og udbad sig en anden indstilling, end at amtsrådet uden videre vedtager, hvad ligningsforholdet for den kommende tid skal være?

Hvis det, der her er sket — det og min vurdering heraf gjorde den højtærede minister ingen bemærkninger til, hvad jeg tillader mig at opfatte som en tilslutning

—, er et brud på den hidtil gældende praksis, og hvis det er noget, der breder sig, så er vi efter min mening inde i en meget betænkelig udvikling, der har krav på opmærksomhed.

Jeg takker endelig og mest for tilsagnet om, at hele spørgsmålet vil blive gjort til genstand for yderligere overvejelse i indenrigsministeriet, og at der bliver lejlighed til, såfremt disse overvejelser giver anledning til ændringer, at vende tilbage til spørgsmålet.

**Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller):** Jeg tror, det ærede medlem hr. Steen vil være enig med mig i, at vi ikke under den form, som spørgetiden har i folketinget, kan komme ind på at udtale noget om, hvorvidt amtsrådene er beføjede eller forpligtede til eller burde have forhandlet med sognerådene, inden de foretog en forandring; men jeg mener, at det ærede medlem og jeg har fundet hinanden i den betragtning, at de begivenheder, der har fundet sted, må give anledning til en overvejelse af hele dette forhold.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hans Hedtoft* til udenrigsministeren.

Kan indenrigsministeren på regeringens vegne give tilsagn om, at den danske regering ved repræsentation i en dansk-norsk-svensk parlamentarisk kommission vil undersøge mulighederne for at skabe yderligere lettelser i samfærdslen mellem de skandinaviske lande og på andre måder søge et friere samkvem fremmet mellem de skandinaviske folk?

**Hans Hedtoft:** Uanset at vi i tiden siden 1945 har lidt skuffelser i det nordiske samarbejde, bør det ikke overskygge den kendsgerning, at der også på det nordiske samarbejdes område er sket adskillige fremskridt: de nye indfødsretslove, det skandinaviske luftfartssamarbejde, de gensidige konventioner på det sociale område og meget andet. Men det kan ikke nægtes, at de skete fremskridt er af begrænset omfang, og at der stadig er en række områder, hvor krigens og afspærringstidens begrænsninger og restriktioner eksisterer og hemmer det frie samkvem mellem de skandinaviske folk, som vi vel alle her i salen, uanset om vi er regering eller opposition, er enige om at ønske fremmet. Flertallet af disse hemmende faktorer, hvis jeg må bruge det udtryk, bunder i den forskellige forsyningsituation